

Szűk Balázs

Lyukas Október

„Soha rosszabbkor, soha így megverten.
Éjesebb gyászba sohse hullt a szikra,
Sohse volt még ilyen szomorú a világ.”
(Ady Endre: Véres panorámák tavaszán)

Már földig ér a zászló,
A gyászszalag, a *bánat*
Sosem érem utól
Szenvedő apámat.
Ki sose jutott más nép
„Üveg erdeibe”,
Sírján remegő nevét
Bánat hava törli le.
Bánaté, mely azóta
Is folyton *hullva hull*,
Fehér halált dobva,
Hol a szó meglapul.
Ő az ki lassan kel
Minden álmom alján:
Szép könnye felemel
Szöggé Jézus karján.
Szöggé, melyen vér csurog,
Hiába, azóta is;
Szemben még imposztort
Kialt november is.
Apám némán elmúlt,
Szalagja elveszett,
Lázadva szállnak *elhullt*
Angyalok sírja felett.
Ki gyaláz, nem magyaráz.
Ma is korom *hull* hóra.
Nem liheg rőt parázs
Nyelvet lobogóra.

Mint éhes macska
Spájzban, élni tanul,
Keresztje behavazva,
Fekete ég legalul.
Szeméből szemembe *hull*
Istenből fénylő párlat.
Már olvad és halkul:
Szétesnek a záruk.
Szoríts magadhoz, Apám
Mint lázadókat a szűz;
Forró virágokat nyitván
Ölelj, mint égi tűz.
Csend van a barakkban,
Araszol a *bánat*.
Ködben semmi sem robban,
Már eladták hazámat.
Apám hűlt kövén bankok
Fosztják a fehér jelent,
Szerelmem vért alkot
Kiszáradt földemen.
Ennyi a példázat:
Elveszett jó apám,
Torkomra *hull a bánat*,
Temess lepledbe hazám.
Már földig ér a zászló,
A gyászszalag, a *bánat*,
Sosem érem utól
Szenvedő apámat.